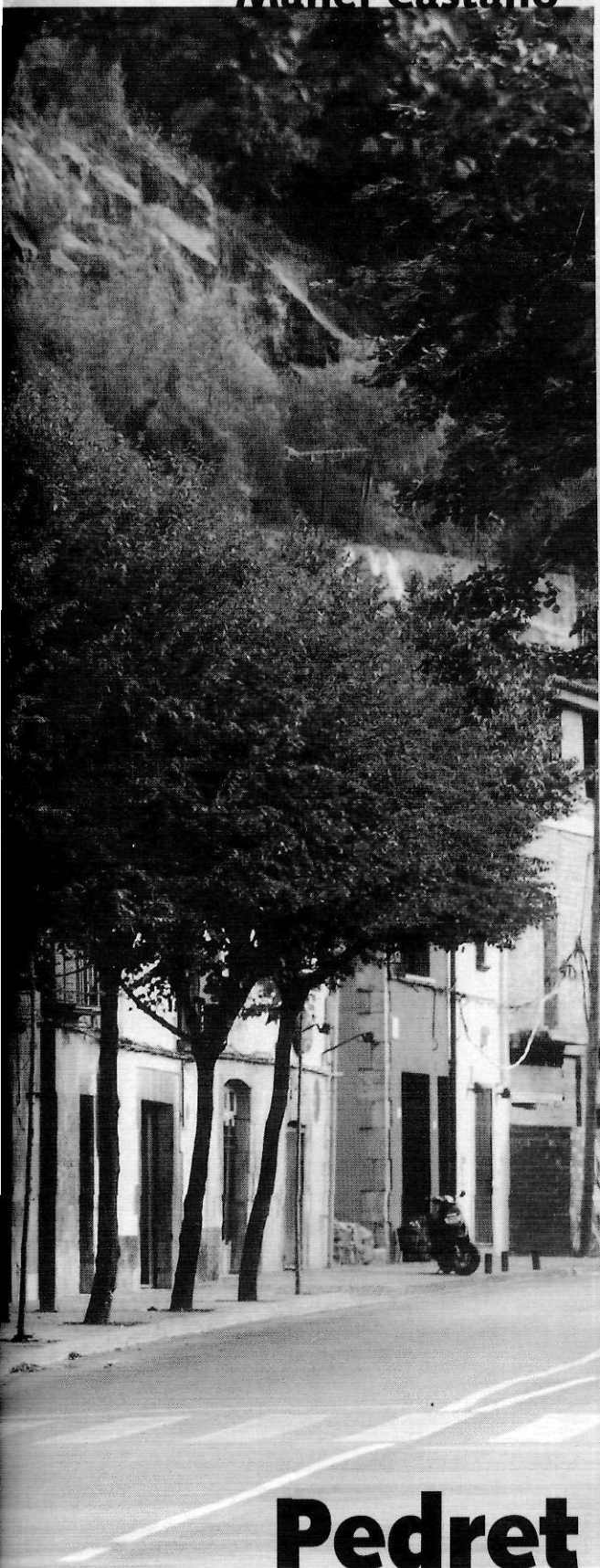

locus amoenus

Pere Duran

Manel Castaño

La ciutat dels quatre rius és, entre altres coses, un present de l'Onyar; Pedret és un balcó damunt el Ter, just on el cabal d'aquest acaba d'acréixer amb el de l'Onyar, i una llar recolzada en la muntanya: cau de picapedrers. ¿On vivien els que van posar les pedres de la seu?, preguntaria Brecht; vivien o s'estaven a llocs com Pedret, és clar. És un carrer que, sense haver estat mai municipi, ha tingut sempre aires de poble. La cartografia consistorial, prèvia incorporació d'edificis que només la urgència demogràfica disculpa –com els pisos d'en Mazo Mendo–, l'ha condemnat a donar nom a un barri; però el Pedret de sempre, el Pedret *stricto sensu*, no és altra cosa que un raval: un dels llocs per on s'entra a Girona, i per on Girona surt de si mateixa. No ha tingut mai gaire predicament entre els bards, autòctons o forasters, que han contemplat i provat de descodificar Girona. Sembla que tenen més interès els edificis grans i els carrers estrets d'aquesta capital de l'urbanisme gasiu, que no pas una generosa estesa de cases ínfimes de gent sense història; sembla més seductor el laberint d'intramurs, amb la seva flaire de glòries passades –imaginàries, o en tot cas perdudes–, enrocat en el seu protocol administrador d'aparences i de mitges veritats, que no pas un camí, amb vistes a l'horitzó, que mena esplendorosament cap al nord i cap al mar. Més que belles lletres, Pedret sembla procliu a inspirar fotografies. Com a paisatge, no se li troben defectes, i, des de qualsevol angle, sempre se'n surt per quedar bé –deu ser perquè enllà del portal de França la llum guanya agilitat–. Aquesta imatge és hereva de les de Valentí Fargnoli i d'Amadeu Mauri, que ens van deixar testimonis de la bellesa esquerra que aquí sorgeix cada dia. Tanmateix, les fotografies de postal enganyen, perquè no diuen la duresa amb què s'hi ha viscut ni mesuren l'esforç esmerçat a respondre als desafiaments, que també sorgeixen cada dia. Pedret no és immune als estropells recents, però ha estat fins ara prou fort per no rendir-se: cau de picapedrers, llarga vida!